

„Заякътъ биде наказанъ, — селянинътъ го застреля; старото куче умрѣ, тѣ вече не могатъ ми стори никакво зло. Но вѣтърътъ, този скитникъ — хаймана, какъ се е осмѣлилъ да духне чужди семена въ моята нива!“

„По-полека и не тъй грубо, зелена ръжъ!“ каза вѣтърътъ, който чу всичко, „господарь нѣмамъ, отъ никого не търся позволение и върша това, което ми е угодно“. При тѣзи думи вѣтърътъ хукна изъ ръжъта и тя се наведе.

„Виждашъ ли“, каза вѣтърътъ, „за мене плѣвельтъ е толкова цененъ, колкото и горделивитѣ хлѣбни растения. На сжщото мнение сж слънцето и дъждътъ. Ние се грижимъ за всички и не правимъ хатъръ и предпочитание никому“.

Както говорѣше вѣтърътъ, ето че и селянинътъ дойде да види, какъ върви ръжъта. Видѣ той неприятнитѣ плѣвели, които се бѣха развъдили и широко растлали, и грозно испсува.

„Това е извършилъ мръсникътъ-вѣтъръ!“, — каза той на момчетата си, които бѣха дошли съ него.

„Фу, фу! Хуу! хуу!“, — духна вѣтърътъ и имъ свали калпацитѣ. Селянинътъ и момчетата хукнаха подире имъ да ги хванатъ, но вѣтърътъ бѣ по-бързъ и хвърли калпацитѣ въ селското блато. Селянинътъ и момчетата трѣбваше дълго време да газятъ, докато извадятъ калпацитѣ съ прътове, а въ туй време вѣтърътъ духаше около тѣхъ, хучеше и се подиграваше.

„Ще псувате ли?... Ако ви изнася, пакъ псувайте!“...

Преводъ отъ Стефанъ Велчевъ.

